

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΘΕΜΑ Α1

A.1.1 Βιβλίο Ο.Ε.Δ.Β. (Τόμος Α) Σελ. 303 «Διάφορα αίτια και αφορμές (οικονομική , κοινωνική, εκπαιδευτική, πολιτική)».

A.1.2 Βιβλίο Ο.Ε.Δ.Β (Τόμος Β) Σελ. 162 – 163 «**Η Διεθνής κρίση**» «Από τις Ενωμένες Πολιτείες κύρια πηγή εσόδων τους»

ΘΕΜΑ Α2

A.2.1

α) Κομιτατζήδες: Ανταρτικές ομάδες Βουλγάρων, οι οποίες από το 1897, άρχισαν να δρουν στη Μακεδονία και επιχειρούν, με την απειλή των όπλων και τη βία να επιβάλλουν στους ελληνικούς πληθυσμούς της περιοχής την προσχώρηση στην εκκλησιαστική βουλγαρική εξουσία.

β) Οργανικός νόμος: Νόμος που παραχωρήθηκε από το μέγα βεζίρη Ααλή πασά στους Κρήτες, κατά τη διάρκεια της κρητικής επανάστασης 1866 – 1869 και προέβλεπε την παραχώρηση υποτυπώδους αυτονομίας στα πλαίσια της Οθωμανικής αυτοκρατορίας με ορισμένα προνόμια για τους Χριστιανούς.

γ) Νιου Ντηλ (ΟΕΔΒ Τόμος Β'): Σελ 166 «Στα 1932..... την αναθέρμανση της οικονομίας» + Σελ 518 **Νιου Ντηλ**

A2.2

- α → Σωστό
- β → Σωστό
- γ → Σωστό
- δ → Λάθος
- ε → Λάθος

ΟΜΑΔΑ Β

ΘΕΜΑ Β1

Βιβλίο ΟΕΔΒ (Τόμος Α). Σελ 126 – 128. «Όπως είδαμε πιο πάνω όχι πια ως αντάρτες υπηκόους του Σουλτάνου».

Από τις πηγές θα μπορούσαμε να προσθέσουμε:

Ο κ. Σιμόπουλος αναφέρει ότι λόγοι εσωτερικής πολιτικής επέβαλαν στον Γ. Κάνιγκ την αλλαγή της εξωτερικής πολιτικής της Αγγλίας το 1823. Συγκεκριμένα, φιλοδοξούσε να προσφέρει στους Άγγλους αστούς τη δυνατότητα δραστηριοποίησης σε νέες αγορές και ως εκ τούτου προσφέρει ευκαιρίες κερδοσκοπικών επενδύσεων και εκμετάλλευσης. Αυτό σκόπευσε να το επιτύχει υποστηρίζοντας απελευθερωτικά κινήματα σε Ευρώπη και Αμερική, ένα από τα οποία θεωρούσε ότι ήταν και αυτό των Ελλήνων.

Η δεύτερη και τρίτη πηγή αναφέρονται στους τρόπους εκδήλωσης της μεταστροφής της αγγλικής εξωτερικής πολιτικής το 1823. Συγκεκριμένα, μέσα από τις οδηγίες του Κάνιγκ προς τον αρμοστή των Ιονίων νήσων (2^η πηγή) αναγνωρίζονται οι Έλληνες ως εμπόλεμο έθνος και όχι ως πειρατές, εξαιτίας της καθολικότητας του χαρακτήρα του Αγώνα τους, με την προϋπόθεση να τηρούν του κανόνες και τους κοινά αποδεκτούς όρους διεξαγωγής του πολέμου.

Επιπλέον, μέσα από τις γραπτές οδηγίες του Κάνιγκ προς τον Άγγλο πρεσβευτή στην Κων/πολη επιβεβαιώνεται η αλλαγή της πολιτικής στάσης της Αγγλίας απέναντι στην Οθωμανική αυτοκρατορία. Τονίζεται ιδιαίτερα ότι η Αγγλική κυβέρνηση δεν είναι διατεθειμένη να αδιαφορεί για τα δεινά ενός ομόθρησκου λαού από τους Τούρκους. Εξουσιοδοτεί μάλιστα τον πρεσβευτή στην Κων/πολη να ενεργήσει υπέρ των Ελλήνων και να απαιτήσει από το Σουλτάνο εφαρμογή των δεσμεύσεων και υποσχέσεων του προς τις συμμαχικές δυνάμεις, διαφορετικά «απειλεί» ότι θα διαταραχθούν οι φιλικές σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών.

ΘΕΜΑ Β2

Βιβλίο ΟΕΔΒ (Τόμος Β). Σελ 85-86 «δ. Η επάνοδος του Κωνσταντίνου»

Ο ίδιος ο Βενιζέλος στην επιστολή του προς τον Γ. Βεντήρη (πηγή 1^η) αναφέρει τους λόγους που τον οδήγησαν στην προκήρυξη εκλογών. Συγκεκριμένα, επισημαίνει ότι μετά την υπογραφή της συνθήκης των Σεβρών δεν υπήρχε λόγος περαιτέρω παράτασης θητείας της Βουλής, η οποία είχε εκλεγεί το 1915 και η τετραετής θητεία της είχε λήξει.

Επίσης, ο Βενιζέλος θεωρούσε ότι ο λαός θα επιβράβευε στις εκλογές αυτές τα αποτελέσματα της εξωτερικής του πολιτικής (συνθήκη Σεβρών) και προσέβλεπε σε θετικό εκλογικό αποτέλεσμα, διατηρώντας πάντα και κάποια επιφύλαξη.

Επιπλέον, ως ρεαλιστής πολιτικός θεωρούσε απαραίτητη την ανανέωση της λαϊκής εμπιστοσύνης μέσα από εκλογές, προκειμένου να προωθήσει με τις ενέργειές του την εφαρμογή των όρων της συνθήκης των Σεβρών.

Ο Ελ. Βενιζέλος στη συζήτησή του με την Π. Δέλτα (πηγή 2^η), μετά την ανακοίνωση των εκλογικών αποτελεσμάτων (Νοέμβρης 1920), κάνει αποτίμηση των παραγόντων που οδήγησαν στην εκλογική του ήττα.

Συγκεκριμένα, θεωρεί ότι η προσωπική του ευθύνη υπήρξε τεράστια, καθώς δεν εκτίμησε σωστά τη βούληση του ελληνικού λαού, ο οποίος, όπως αποδείχτηκε, δε συμμετείχε οικειοθελώς στην μικρασιατική εκστρατεία. Αναγνωρίζει ότι οι θυσίες που απαιτήθηκαν και η παρατεταμένη εμπόλεμη περίοδος (από τους βαλκανικούς πολέμους 1912 – 1913 έως τη Μικρ/κή καταστροφή 1922), ήταν πέρα από τις αντοχές του ελληνικού λαού.

Ταυτόχρονα, αποδέχεται πως η παρατεταμένη και εντατική ενασχόλησή του με την εξωτερική πολιτική είχε ως συνέπεια την εσωτερική «κακοδιοίκηση», την οποία θεωρούσε προσωρινή, καθώς σκόπευε να επικεντρωθεί στην εσωτερική αναδιοργάνωση άμεσα.

Τέλος, διαπιστώνει, με πικρία ότι, παρά τη μέχρι τότε φερεγγυότητα των πολιτικών του υποσχέσεων, ο ελληνικός λαός δεν του έδωσε την πίστωση χρόνου που χρειαζόταν για την πραγματοποίηση των στόχων του στην εσωτερική πολιτική.

Επιμέλεια: Σταυρόπουλος Βασίλειος, Αποστολάκη Ελευθερία– Ιστορικοί